ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Sylvy Šiškeové a Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. D. N.**, zast. Mgr. Bc. Adamem Ptašnikem, Ph.D., advokátem se sídlem Nádražní 308/3, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2023, č. j. OAM-1032/ZA-ZA11-D02-2023, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 5. 2024, č. j. 19 Az 42/2023-64,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 5. 2024, č. j. 19 Az 42/2023-64, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Dospěl k závěru, že podle čl. 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je členským státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti Francouzská republika. Žalovaný nezjistil, že by francouzský azylový systém trpěl systémovými nedostatky, a neshledal ani důvody pro uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil u Krajského soudu v Ostravě, který napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud uvedl, že byť se použitá informace o stavu francouzského azylového systému jeví jako aktuální, její

jednotlivé podklady jsou zastaralé. Skutkový stav proto vyžaduje zásadní doplnění. Druhý okruh důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí se týkal odůvodnění neužití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Závěry žalovaného k této otázce jsou podle krajského soudu strohé. Při pohovoru nebyly žalobci položeny doplňující otázky k vazbám, které si vytvořil v České republice. Žalovaný nezjišťoval všechny relevantní skutečnosti, komplexně neposoudil žalobcovu situaci a při užití správního uvážení se dopustil libovůle. Napadené rozhodnutí je proto také nepřezkoumatelné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítl, že závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí je nesprávný. Nedošlo ani ke zneužití správního uvážení. Krajský soud pominul stěžovatelovy argumenty. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud (NSS) provedl důkaz záznamem z jednání před krajským soudem. Otázky, které soud pokládal žalobci, se sice týkaly žalobních námitek, ale byly návodné. Úkolem soudu není domýšlet za žalobce návodnými otázkami, čeho se domáhá.

[4] Krajský soud stěžovateli nelogicky vytýká skutečnosti, které vyšly najevo až v řízení před soudem (zapojení žalobce do křesťanské komunity). Pohovor se žalobcem byl sice stručný, ale byl proveden řádně. V průběhu správního řízení nevyplynuly konkrétní osobní vazby v České republice; žalobce křesťanskou komunitu nezmínil. Stěžovatel poukázal na judikaturu zdůrazňující výjimečnost užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III a na omezenou možnost přezkumu správního uvážení. Úvaha o uplatnění diskrečního oprávnění je podle judikatury nezbytná pouze tehdy, vyjdou-li v řízení najevo okolnosti, z nichž je patrné, že je takové úvahy třeba. To se v nynější věci nestalo.

[5] Skutečnost, že žalobce hraje za fotbalový klub krajský přebor, nečiní z jeho věci případ hodný zvláštního zřetele. Krajský soud se odchýlil od ustálené judikatury. Převzetí odpovědnosti nemá sloužit ke zvýšení komfortu žadatelů o mezinárodní ochranu. Vznik sociálních vazeb v průběhu řízení o žalobě nelze klást k tíži stěžovatele.

[6] Stěžovatel také nesouhlasí se závěrem, že by podklady o francouzském azylovém systému byly zastaralé. Neaktuálnost nelze dovozovat pouze z toho, že od vypracování informace uplynul čas, ale podle toho, že se změnila popisovaná situace. To se v nynější věci nestalo. Doplnění dokazování soudem z hlediska nárůstu počtu příchozích je pouze statistickou informací. I přes dílčí potíže nehrozí ve Francii žadatelům o azyl nelidské a ponižující zacházení. Stěžovatel k tomu také poukázal na nedávná rozhodnutí NSS, podle nichž francouzský azylový systém nevykazuje systémové nedostatky. Krajský soud vyňal z kontextu informace o nedostatečných ubytovacích kapacitách. Žalobce neměl ve Francii osobně žádné problémy.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ve správním i soudním řízení bylo postaveno na jisto, že má k České republice velmi silné vazby. Stěžovatel v době rozhodování věděl, že mohou existovat důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, neboť bylo zřejmé, že žalobce hraje za fotbalový tým, je mu poskytováno ubytování a někdo se o něj stará. Stěžovatel se však hlubšími vazbami žalobce na Českou republiku nezabýval a spokojil se s tím, že práva neznalý žalobce svou situaci blíže nepopsal. Odůvodnění

stěžovatele k této otázce je velmi vágní. Krajský soud nerozhodoval o aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III a nezasahoval do diskreční pravomoci stěžovatele, pouze uzavřel, že byly pominuty relevantní skutečnosti.

[8] Krajský soud také podle žalobce nerozhodoval o existenci systémových nedostatků azylového systému ve Francii, ale pouze uvedl, že je stěžovatel dostatečně neprověřil. Krajský soud řádně zohlednil argumentaci stěžovatele a při výslechu žalobce postupoval správně. Kasační stížnost je podle žalobce nepřijatelná. Vzhledem k silným vazbám, které si v České republice vytvořil, by žalobcovo přesídlení do Francie bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. I pokud by jeho vazby dosáhly vyšší intenzity až po skončení správního řízení, bylo by nutné prolomit § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná. Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.), se NSS zabývá též otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11 a 12). NSS v rozsudku ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS, upřesnil, že při posuzování přijatelnosti kasační stížnosti žalovaného, u něhož pojmově nemůže být splněna podmínka přesahu vlastních zájmů, postačí hodnotit, zda se krajský soud dopustil hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně zda nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu.

[10] Kasační stížnost je přijatelná a také důvodná. NSS totiž dospěl k závěru, že krajský soud v nynější věci postupoval v rozporu s ustálenou judikaturou. Jedná se přitom o pochybení takové intenzity, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

[11] Stěžovatel namítá, že krajský soud zatížil řízení vadou, neboť při jednání kladl žalobci návodné otázky. Kasační soud se seznámil se záznamem z jednání krajského soudu ze dne 7. 5. 2024. Jeho obsah nebylo třeba dokazovat při jednání (přiměřeně srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Podle judikatury platí, že o pochybení při provádění dokazování v řízení před krajským soudem by se jednalo, pokud by soud sám pátral po důkazech nebo pokud by svou vlastní aktivitou vnášel do sporu skutečnosti, pro které není podkladu v obsahu spisu a ve výsledcích dosavadního řízení (usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2010, sp. zn. III. ÚS 1336/10, či rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2003, č. j. 6 As 2/2003-66). Jak kasační soud vysvětlí níže, taková situace v posuzované věci nenastala.

[12] Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se žalobce při výslechu dotazoval na to, kdo mu zajišťuje stravu, zda navázal s nějakými osobami v České republice bližší vztahy či zda se zapojuje v církevní komunitě. Tyto skutečnosti ale v převážné míře korespondují s žalobními tvrzeními. Je pravdou, že své zapojení do náboženského společenství žalobce

v žalobě výslovně nezmínil. Krajský soud však nepochybil, pokud se na tuto skutečnost dotazoval, jestliže při výslechu žalobce ohledně jeho osobních poměrů vyšla najevo (§ 52 odst. 1 *in fine* s. ř. s.; rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 7 As 300/2016-21, č. 3624/2017 Sb. NSS, body 53 a 54). Výslech žalobce navíc probíhal prostřednictvím tlumočníka, což bezesporu ztížilo komunikaci mezi soudem a žalobcem a vyžadovalo pregnantnější formulaci dotazů. Tato kasační námitka není důvodná.

[13] Druhý okruh kasačních námitek směřuje proti závěru krajského soudu o nedostatcích podkladů týkajících se francouzského azylového systému.

[14] NSS připomíná, že závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise (rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, č. 3560/2017 Sb. NSS).

[15] Jak uvedl rozšířený senát v bodě 25 rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS, ohledně kvality podkladů týkajících se systémových nedostatků azylových systémů jiných členských států lze odkázat na standard zpráv o situaci v zemi původu při posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Zprávy o stavu azylového systému jiného členského státu tedy musí být v maximální možné míře 1. relevantní, 2. důvěryhodné a vyvážené, 3. aktuální a ověřené z různých zdrojů, a 4. transparentní a dohledatelné (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS; srov. též rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2016, č. j. 42 Az 3/2016-49).

[16] V nynější věci vytkl krajský soud stěžovateli konkrétně to, že informace o stavu azylového systému ve Francii nebyly dostatečně aktuální. Ačkoli samotná informace je ze dne 18. 1. 2023, její podklady pochází z let 2019, 2021, resp. 2022. Skutkový stav proto podle krajského soudu vyžaduje zásadní doplnění. S tímto závěrem se kasační soud po seznámení s podklady obsaženými ve správním spise neztotožnil.

[17] Předně lze poukázat na skutečnost, že podkladem pocházejícím z roku 2019 je *Zpráva Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu o metodologii informací o zemích původu*, na níž je odkázáno pouze v úvodu v kontextu metodiky zpracování informace. Nejde tedy vůbec o podklad, z něhož by byly čerpány informace o aktuální situaci ve Francii. Podkladem z roku 2021 je pak tisková zpráva Ministerstva vnitra a zámoří Francouzské republiky (*10 actions pour renforcer la prise en charge des demandeurs d'asile et des réfugiés vulnérables*), která je však v informaci citována pouze jednou a informace z ní nevyvozuje žádné závěry, neboť uvádí, že se dopady deklarovaných opatření nepodařilo ověřit.

[18] Věcně vychází užitá informace z *Dublinských statistik zemí odpovědných za azylové žádosti* shromážděných Eurostatem (září 2022), *Výroční zprávy o stavu lidských práv v roce 2021: Francie* vypracované Ministerstvem zahraničních věcí Spojených států amerických

(12. 4. 2022) a především z *Národní zprávy o zemi: Francie* od Asylum Information Database (8. 4. 2022).

[19] Stěžovatel přiléhavě odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016-55, č. 3714/2018 Sb. NSS, podle něhož zastaralost zpráv nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové informace uplynul určitý čas. Zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, jež v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, kterou zpráva popisuje, je zcela jiná. Pokud se podstatně změní situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden, a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let (obdobně např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019-74, bod 17, či ze dne 23. 9. 2021, č. j. 7 Azs 85/2021-35, bod 20).

[20] V nynější věci se však z ničeho nejeví, že by ve Francii došlo v mezidobí mezi vypracováním užitých podkladů a dobou rozhodování stěžovatele (tedy za období cca roku a půl) k podstatné změně situace ohledně tamějšího azylového systému. Takovou indicií není podle NSS sám o sobě ani statistický nárůst počtu žadatelů o azyl v roce 2023, který krajský soud zjistil v rámci doplnění dokazování zprávou ČTK (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). Ačkoli může nárůst počtu žadatelů o azyl v obecné rovině vést ke zvýšení zátěže daného azylového systému a k prohloubení jeho případných nedostatků, statistický nárůst počtu žadatelů o azyl (z cca 120 tisíc žádostí v roce 2021 na cca 167 tisíc v roce 2023) sám o sobě závěr o podstatné změně situace neimplikuje. Kasační soud tedy uzavírá, že podklady užité stěžovatelem nelze považovat za nedostatečně aktuální.

[21] Jelikož krajský soud podpůrně odkázal i na obsah užité informace a nedostatky týkající se registrace a zejména ubytování žadatelů o azyl, považuje NSS za vhodné vyjádřit se i k této otázce. Obecně platí, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát dodržuje základní práva žadatelů o azyl (rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, *N. S. a další*, C-411/10 a C-493/10, body 80 a 104).

[22] Možnost vyvrátit tuto domněnku nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit (tamtéž, body 82 až 85). Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (bod 86 téhož rozsudku; srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37, body 21 až 24).

[23] NSS v poslední době ani v jiných rozhodnutích v souvislosti s předáním podle nařízení Dublin III neshledal, že by azylový systém ve Francii trpěl takovými systémovými nedostatky (rozsudek ze dne 30. 6. 2022, č. j. 5 Azs 165/2020-17, bod 32, či usnesení ze dne 25. 8. 2021, č. j. 1 Azs 119/2021-55, bod 14, ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 Azs 141/2023-24, bod 15, a ze dne 4. 8. 2023, č. j. 10 Azs 151/2023-31, bod 9).

[24] Konkrétně ve vztahu k obavě krajského soudu z nedostatečných ubytovacích kapacit pro žadatele o azyl ve Francii a poukazům na jejich ubytování v provizorních podmínkách lze odkázat na závěry Evropského soudu pro lidská práva, který ani v případě krátkodobého bezdomovectví u žadatele o azyl neshledal porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (rozsudek ze dne 2. 7. 2020, *N. H. a další proti Francii*, č. stížností 28820/13, 75547/13 a 13114/15, § 187; též rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2023, č. j. 4 Azs 62/2023-36, body 25 až 28). Lze uzavřít, že závěr krajského soudu, podle něhož skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění podkladů pro rozhodnutí spočívajících v aktuálních zprávách o azylovém systému ve Francii, není správný.

[25] Třetí okruh kasačních námitek se týká závěru krajského soudu, podle něhož stěžovatel nezjistil relevantní skutečnosti pro aplikaci diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III a přezkoumatelně neodůvodnil jeho neužití.

[26] Kasační soud připomíná, že užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen opravdu výjimečným případům, jichž bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o mezinárodní ochranu výrazná menšina. Úvahu, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelně projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba (rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, bod 34; shodně např. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, č. 3560/2017 Sb. NSS).

[27] V nynější věci dospěl krajský soud k závěru, že odůvodnění neužití diskrečního oprávnění v rozhodnutí stěžovatele je strohé, stěžovatel žalobci nepoložil při pohovoru doplňující otázky a komplexně neposoudil individuální situaci žalobce včetně jeho věku, sportovní činnosti, sociálních a osobních vazeb či působení v křesťanské komunitě. Rozhodnutí stěžovatele je proto podle krajského soudu nepřezkoumatelné.

[28] Ze správního spisu vyplývá, že při pohovoru dne 18. 10. 2023 žalobce uvedl jako relevantní skutečnost ve vztahu k diskrečnímu oprávnění pouze to, že se přidal k fotbalovému týmu, který za něj hradí náklady a pomáhá mu. Stěžovatel se ve svém rozhodnutí k otázce možné aplikace diskrečního oprávnění vyjádřil a uzavřel, že žalobce se nepotýká s žádným zdravotním omezením, neužívá pravidelně léky, v České republice nemá rodinné příslušníky, v minulosti zde nepobýval a nemá zde ani žádné dlouhodobé vazby. Stěžovatel proto nenalezl důvody pro užití diskrečního oprávnění.

[29] Krajskému soudu lze přisvědčit, že toto odůvodnění je poměrně strohé. NSS má však oproti krajskému soudu za to, že s ohledem na okolnosti žalobcova případu je takto stručně formulované odůvodnění dostačující. K tomu lze odkázat na rozhodovací praxi NSS, která v případě relativně obecných tvrzení žadatelů o mezinárodní ochranu vztahujících se k možnosti užití diskrečního oprávnění akceptuje jako přezkoumatelné i relativně stručné odůvodnění ze strany žalovaného správního orgánu (již citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 229/2016-44, z poslední doby pak např. rozsudky ze dne 17. 5. 2023, č. j. 10 Azs 92/2023-34, bod 18, ze dne 5. 9. 2023, č. j. 1 Azs 107/2023-20, bod 24, nebo

usnesení ze dne 23. 5. 2024, č. j. 10 Azs 90/2024-54, bod 15, či rozsudek ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Azs 127/2017-25, bod 27).

[30] Závěr krajského soudu, že odůvodnění neužití diskrečního oprávnění stěžovatelem je nepřezkoumatelné, je tedy nesprávný. Stručné odůvodnění poskytnuté stěžovatelem považuje NSS za akceptovatelné v kontextu toho, že v průběhu správního řízení nevyšly najevo okolnosti takové intenzity, které by si žádaly detailnější posouzení. Samotné zapojení žalobce do činnosti fotbalového klubu podle kasačního soudu takovou okolností není.

[31] Žalobce ve vyjádření uvedl, že jeho předáním do příslušného členského státu by došlo k porušení jeho práva na respektování rodinného a soukromého života podle čl. 8 Úmluvy a že je nutné zohlednit i skutečnosti nastalé po vydání stěžovatelova rozhodnutí. Kasační soud podotýká, že z dosavadního průběhu řízení se nejeví, že by ani skutečnosti namítané a zjištěné v řízení před krajským soudem (zapojení žalobce do křesťanské komunity, vznik pracovního poměru a další osobní vazby, srov. body 27 a 28 napadeného rozsudku) dosahovaly intenzity, která by představovala porušení čl. 8 Úmluvy.

[32] ESLP v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, *A. H. proti Švýcarsku*, č. stížnosti 39350/13, neshledal v kontextu dublinského systému odloučení stěžovatele od jeho sester z důvodu jeho předání do Itálie za rozporné s čl. 8 Úmluvy. Uvedl přitom, že žadatelům o mezinárodní ochranu, jejichž přítomnost je na území dočasně tolerována, nevyplývá z čl. 8 právo usadit se v dané zemi (§ 44 odůvodnění). Jestliže vazby mezi dotčenými osobami vznikly v době, kdy si tyto osoby byly vědomy, že pobytový status některé z nich je prekérní, bude zpravidla přesun představovat porušení čl. 8 pouze ve výjimečných případech (§ 48). Spolkový správní soud Švýcarské konfederace dokonce v rozsudku ze dne 25. 1. 2021, sp. zn. E-7092/2017 (dostupné na: https://bvger.weblaw.ch/pdf/E-7092-2017_2021-01-25_37c7720e-5883-4a21-83da-ee325d3d427e.pdf), neshledal rozporným s čl. 8 předání žadatelky o azyl a jejích dětí do Chorvatska, i když mělo za důsledek odloučení od otce těchto dětí, a to právě s odkazem na vznik vazeb až v době, kdy byl již určen jako příslušný jiný členský stát (srov. zejm. body 16.4 až 16.6 citovaného rozsudku). Vazby doposud namítané žalobcem přitom obdobné intenzity zjevně nedosahují (srov. shrnutí jeho výpovědi v bodě 11 rozsudku krajského soudu).

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Kasační stížnost je důvodná, a proto NSS zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věty první s. ř. s.). Krajský soud je v dalším řízení vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).
[34] V dalším řízení rozhodne krajský soud v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti včetně odměny zástupce, jehož krajský soud stěžovateli ustanovil, za úkony právní služby poskytnuté v řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. srpna 2024

Tomáš Kocourek
předseda
senátu